

IX. A KINYILATKOZTATÁS STÁCIÓI 2012. december 12.

Kedves Testvéreim!

113. Az előző katekézisban Isten kinyilatkoztatásáról beszéltem, ami nem más, mint Isten föltárulkozása, s szerető, jóságos tervének közlése. Ez az isteni kinyilatkoztatás beleszövődik az időbe és az emberi történelembe: a történelembe amely „helyé válik, ahol megbizonyosodhatunk Isten tevékenységéről az emberiség javára. Isten azokban a dolgokban ér el bennünket, amelyek számunkra a legmegszokottabbak, és könnyen felmutathatók, mert mindennapi egzisztenciális környezetünket alkotják, amelyektől elszakítva nem tudnánk megragadni önmagunkat.” (Boldog II. János Pál pápa: Fides et ratio enciklika, 12.)

A kinyilatkoztatás és a történelem

114. Márk evangélista világosan és tömören számol be Jézus igehirdetésének kezdetéről: „Betelt az idő, közel van az Isten Országa” (1,15). A Jézus Krisztusban megvalósuló üdvösség, amely megvilágosítja a egész világ és az ember történelmét, és értelmet ad neki, a betlehemi barlangba ragyogott fel; a misztérium, amelyet hamarosan szemlélni fogunk a Szent Születésben. A Názáreti Jézusban mutatja meg Isten a maga arcát és várja az ember döntését, hogy felismerje és kövesse Őt. Az, hogy Isten kinyilatkoztatja magát a történelemben, azért, hogy a szeretet dialógusába lépjen az emberrel, új értelmet ad az ember egész útjának. A történelem nem évszázadok, évek és napok egyszerû egymásutánja, hanem egy olyan jelenlét ideje, amely tartalommal és bizos reménnyel ajándékozza meg a történéseket.

A kinyilatkoztatás stációinak forrás a Szentírás

115. Hol olvashatunk Isten e kinyilatkoztatásának a stációiról? A Szentírás az a kiváltságos hely, ahol felfedezhetjük ennek az útnak eseményeit, és ismételten szeretnék mindenkit meghívni arra, hogy a Hit ezen évében gyakrabban vegyük kézbe a Szentírást, olvassuk és elmélkedjünk rajta, és nagyobb figyelmet szenteljünk a vasárnapi szentmisék olvasmányainak, mert ezek értékes táplálékot nyújtanak a hitünknek.

Isten nagy tetteinek emlékezete a Pászka

116. Az Ószövetséget olvasva láthatjuk, hogy Isten beavatkozásai annak a népnek a történelmébe, amelyet kiválasztott magának és szövetséget kötött vele, nem elmúló és feledésbe merülő tények, hanem „emlékezetté” válnak, együtt alkotják az „üdv történetet”, amely az üdv történeti események ünneplésével elvenen él Izrael népének tudatában. Így a Kivonulás könyvében az Úr e szavakkal parancsolja meg Mózesnek, hogy az egyiptomi rabszolgaságból való szabadulás nagy eseményét, a héber Pászkát ünnepeljék meg: „Ez a nap emlékezet legyen számotokra, úgy üljétek

meg, mint az Úr ünnepét, nemzedékről nemzedékre örök szertartásként ünnepeljétek" (12,14). Izrael egész népe számára a megemlékezés arról, amit Isten művelt, maradandó törvény lett, hogy az idők folyását a régmúlt események emlékezete határozza meg, így azok napról napra formálják a történelmet és jelenvalók maradnak.

Isten nagy tetteinek emlékezetét őrizni kell

117. A Második Törvénykönyvben Mózes így szól a néphez: „Vigyázz tehát gondosan magadra és a lelkedre, hogy el ne felejtssd azokat az ígéket, melyeket a saját szemed látott, és ki ne essenek a szívedből életed egyetlen napján sem. Tanítsd meg azokat a fiaidnak és az unokáidnak" (4,9). És így szól hozzánk is: „Vigyázzatok magatokra, hogy el ne felejtsetek azokat a dolgokat, amelyeket Isten művelt velünk". A hitet táplálja a mindig hűséges Isten felfedezése és emlékezete, aki vezérli a történelmet és azt a biztos és szilárd alapot jelenti, akire rá épülhet az életünk.

Isten nagy tetteinek emlékezete a Magnificat is

118. A Magnificat is, amelyet Szűz Mária Istennek énekel, az üdvtörténet és az emlékezés kiemelkedő példája, amely jelenvalóvá teszi és megtartja a jelenben Isten cselekvését. Mária magasztalja Isten irgalmas beavatkozását népe konkrét útjába, a hűségét az Ábrahámmal és ivadékával kötött szövetséghez; és mindez a soha meg nem szűnő isteni jelenlét eleven emlékezete. (Lk 1,46–55.)

A Kivonulás jelentősége

119. Izrael számára a kivonulás központi történelmi esemény, amelyben Isten megmutatta hatalmas erejét: kiszabadítja az izraelitákat az egyiptomi rabszolgaságból, hogy visszatérhessenek az Ígért Földre, és egyetlen és igaz Úrként imádják Őt. Izrael nem azért kel útra, hogy olyan legyen, mint bármely más nép – hogy független nemzet legyen –, hanem hogy a kultuszban és az életben Istennek szolgáljon, hogy biztosítson Isten számára egy helyet, ahol az ember engedelmes Neki, ahol Isten jelen van és imádják Őt a világban. Ez természetesen nem csak nekik szól, hanem feladatuk, hogy tanúságot tegyenek a többi népek körében. Ezen esemény ünneplése megjelenítés és aktualizálás, hogy Isten műve ne veszítse erejét. Isten hűséges a maga szabadító tervéhez, és folyamatosan megvalósítja azért, hogy az ember fölismerhesse és szolgálhassa Urát, s hittel és szeretettel válaszolhasson az Ő tevékenységére.

A kinyilatkoztatás csúcspontja Jézus Krisztus

120. Isten tehát nem csak a teremtés kezdeti művében nyilatkoztatja ki magát, hanem úgy is, hogy belép a történelembe, egy nem a legszamosabb és nem a legerősebb nép történelmébe. És ez az isteni kinyilatkoztatás, amely halad előre a történelemben, Jézus Krisztusban éri el a csúcspontját: Isten, a Logosz, a teremtés kezdeténél lévő

Szó testesült meg Jézusban és mutatta meg Isten igazi arcát. Jézusban teljesedik be minden ígéret, benne csúcsosodik ki Istennek az emberiséggel való történelme.

Krisztus megvilágosítja az Ószövetséget

121. Amikor olvassuk az Emmausz felé tartó két tanyítvány történetét, amelyet Szent Lukács beszél el nekünk, látjuk, hogyan világosodik ki, hogy Krisztus személye világítja meg az Ószövetséget, az üdvösség egész történetét, és mutatja meg a két Szövetség egységes tervét, egységességének útját. Jézus ugyanis a két kiábrándult és csalódott vándornak elmagyarázza, hogy minden ígéret beteljesedett: „Mózesen elkezdve az összes prófétánál megmagyarázta nekik, amit az Írásokban róla írtak." (24,27). Az evangélista följegyezte a két tanítvány felkiáltását, miután felismerték, hogy útitársuk maga az Úr volt: „Ugye lángolt a szivünk, miközben beszélt hozzánk az úton és magyarázta az Írásokat?" (24,32.)

A kinyilatkoztatás nagy stációi

122. A *Katolikus Egyház Katekizmusa* összefoglalja az isteni kinyilatkoztatás stációit, és átfogóan bemutatja kibontakozását (v.ö. 54–64. p.). Isten kezdettől fogva bensőséges közösségre hívta az embert, s miután engedetlenségével az ember elveszítette Isten barátságát, nem hagyta őt a halál hatalmában, hanem újra meg újra felkínálta neki szövetségét (v.ö. a szentmise IV. kánonja). A Katekizmus végig kíséri Isten útját az emberrel a vízözön után Noéval kötött szövetségtől Ábrahám meghívásáig, hogy hagyja el szülőföldjét azért, hogy Isten népek sokaságának atyjává tegye őt. Isten a saját népévé formálta Izraelt a Kivonulással, a Sinai szövetséggel és a Mózes által adott Törvénnyel, hogy ez a nép mint egyetlen, élő és igaz Istennek szolgáljon neki. A prófétákkal Isten az üdvösség reményében vezette népét. Izaiás révén ismerjük a „második kivonulást", a babiloni számkivetésből való hazatérést a saját földre, a nép újraalapítását. Ugyanakkor azonban sokan visszamaradtak a szórványban, és ezzel kezdődött ennek a hitnek az egyetemessége. Végül már nem csak egy királyt, Dávidot, Dávid fiát várták, hanem egy „Emberfiát" vártak, az összes népek üdvösségét. Kultúrákkal való találkozások zajlottak le, először Babilonnal és Szíriával, majd a görög sokasággal is. Így láthatjuk, hogyan szélesedik Isten útja, hogyan tárul ki egyre jobban Krisztus, a mindenség Királya misztériuma felé. Végül Krisztusban valósul meg a kinyilatkoztatás, Isten jóakarató terve a maga teljességében: Ő maga egyesít bennünket.

A hit útjának alapvető sajátása

123. Elidőztem Isten – emberi történelemben folyó – tevékenységének emlékezte mellett, hogy megmutassam e nagy, az Ó és Újszövetségben bemutatott szerető terv stációit: az üdvösségnek az egész emberiségre vonatkozó egyetlen tervét, amelyet Isten hatalma fokozatosan nyilatkoztatott ki és valósított meg, amelyben Isten mindig reagál az ember válaszára, és újra kezdeményezi a szövetséget, valahányszor az ember csődöt mond. Ez alapvető a hit útján.

Ádvent hívó szava

124. Az Ádvent liturgikus időszakában vagyunk, amely Karácsonyra készít elő. Mint valamennyien tudjuk, az *Ádvent* annyit jelent mint 'eljövetel', 'jelenlét', és az ókorban a király vagy a császár érkezését jelentette egy meghatározott tartományba. Nekünk, keresztényeknek a szó egy csodálatos és megindító valóságot jelent: maga Isten lépett ki a maga egéből és hajolt le az emberhez; szövetséget kötött vele úgy, hogy belépett egy nép történetébe. Ő az a király, aki leszállott ebbe a szegény tartományba, amely a Föld, és a testünket magára véve egy lévén közülünk, megajándékozott minket a látogatásával. Az Ádvent arra hív, hogy járjuk végig újra ennek a jelenlétnek az útját, és mindig újra arra emlékeztet, hogy Isten nem szakadt el a világtól, nem valahol a távolban van, nem hagyott magunkra minket, hanem különféle módokon jön, hogy találkozzon velünk, s ezeket a módokat nekünk meg kell tanulnunk és fel kell ismernünk. A hitünk, reményünk és szeretetünk minden nap arra hív, hogy vegyük észre ezt a jelenlétet és tegyünk róla tanúságot ebben a gyakran felületes és szétszórt világban, és ragyogtassuk fel életünkben azt a fényt, amely megvilágosította a betlehemi barlangot.